

BIBLICKÉ ÚKOLY

III. čtvrtletí 1929.

Stvořitel a jeho dílo.

Dary 13 soboty (28. září) určeny jsou pro dílo
v Malacc (Zadní Indie).

Vydavatel a nakladatel:

ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ - KRÁLOVĚ POLI

„Kramerius“, Brno

Úvod.

Snad žádná jiná kniha Bible jako právě »Genesis« (t. j. »Počátek« neboli »Stvoření«), první kniha Mojžíšova, není tak podceňována, překrucována a popírána. Kristus jí však věřil. Když se zastával práva manželského svazku, poukazoval na druhou kapitolu a když chtěl dáti obraz posledních dnů, poukazoval na 6—9 kapitolu této knihy. Také se častokrát zmiňoval o Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, čímž dosvědčoval svou víru v to, co jest zapsáno o jejich životě. Podobně i Matouš, Marek, Lukáš i Jaň odvolávají se na první knihu Mojžíšovu. Takřka všichni pisatelé Nového zákona — následující příkladu Spasitele — používali verše téměř ze všech kapitol »Genesis«. Lze říci, že pisatelé Písma měli více na zřeteli tuto knihu, než kteroukoli jinou.

První kniha Mojžíšova jest kniha předivných začátků, zpráva o skutečnostech. Vyličuje počátek všech věcí, jak ve své dokonalosti vyšly z ruky Boží, mezi nimi i ustanovení manželství a soboty. Vyličuje počátek pokušení a hříchu na tomto světě i se zlem a jeho následky: lež, nenávisť, zášť, boj a vraždy; líčí počátek viny, výčitek svědomí, hanby a ospravedlnování; vyřknutí trestu za hříchy: skrze starosti, zármutek a smrt, skrze trní a bodláčí; vyličuje vznik hospodářství, lovu, chování dobytka, průmyslu a umění; původ vykoupení, klanění se, sloužení Bohu i obětování a proroctví; počátek mnohoženství, městského života, nemravnosti a rozdělení na pleмена a národnosti; vznik neštěstí i porážek a jdoucí za tím potěšení skrze duhu zaslíbení; počátek zmatení jazyků a rozptýlení po všem světě. O všem tom pojednává se v prvních jedenácti kapitolách první knihy Mojžíšovy.

Tato kniha nepotřebuje obhajoby. Jest vdechnuta od Boha a tvoří zjevení jeho přemočné lásky. Když neposvěcení lidé nemohou vystihnouti a pochopiti rukobení Boží, kéž aspoň věřící se neurážejí a nepochybují, ale raději vyznají, že první list Bible jest mnohem cennější a důležitější, než všecka dí'a vědátorů a filosofů.

Úkol 1. -- 6. července 1929. (Z. s. 20.11.)

Pravé zjevení Boží.

(Jer. 32, 17.)

Úvod: »Po Bibli, která by měla zaujímatí první místo, jest nejvýznamnější kniha přírody... Veškerý přírodní svět jest určen, aby nám názorně představil Božské.« E. G. W.

Otázky.

1. Jaký původ má »všeliké Písmo«? Co značí? 2. Tim. 3, 16. Pozn. 1.
2. Co učí Písmo svaté o původu země a všeho, co jest na ní? Izai. 42, 5. Pozn. 2.
3. Jaký rozdíl činil žalmista mezi Bohem Izraele a bohy pohanů? Ž. 96, 4. 5.
4. Co také Ezechiáš praví o Pánu? Izai. 37, 16.
5. Kterého Boha zvěstoval Pavel aténským jako jediného a pravého? Skt. 17, 23. 24. Pozn. 3.
6. Kde sám Bůh poukazoval na své stvoření? Izai. 45, 18.
7. Jakou úlohu má stvoření kromě svědčení o jsoucnosti Stvořitele všech věcí? Ž. 19, 2; 95, 6.
8. Kdy zvláště máme pamatovati na Boha, svého Stvořitele? Iz. 51, 12. 13a.
9. K čemu byli puzeni 24 starší skrze hlubší pochopení moudrosti a všemohoucnosti Boží. Zjev. 4, 11.

10. Které napomenutí proroka jest proto vhodné? Izai. 40, 26. Pozn. 4.
11. K čemu nás ponukne uposlechnutí tohoto napomenutí? Ž. 150, 2.
12. Kdo s Otcem spolupůsobil při stvoření? 1. Mojž. 1, 2 konec; Jan 1, 1. 3. Pozn. 5.
13. K čemu bylo stvořeno nebe i země? Přisl. 8, 30. 31.
14. Čím bychom měli Pánu projevit vděčnost za jeho předivné skutky? 1. Par. 16, 24. Pozn. 6.
15. Co můžeme poznávat z viditelného stvoření? Řím. 1, 20. Pozn. 7.

Poznámky.

1. »Tato kniha (Bible) jest hlas, kterým k nám mluví Bůh . . . Pilným a vytrvalým hledáním v slově Božím, musí se živiti naše víra.« E. G. W.

2. Dr. G. C. Morgan, známý spisovatel a kazatel, podškrtl si kdysi tužkou všechny kapitoly Nového zákona, které obsahovaly nějaké místo ze zákona Starého, nebo poukázání na něj. Výsledek byl, že nezůstalo ani dvacet kapitol nepodškrtnutých. To svědčí, jak úzce jest Starý zákon spojen s novým. Při pokusu označiti všechna místa, která přímo nebo nepřímou poukazují na nějaké dílo Boží, jakožto Stvořitele světa, by i bychom výsledkem neméně překvapení, neboť nejméně třicet knih Bible zmiňuje se o stvořitelském díle Božím a některé o tom mluví přímo.

3. »Pohané se nejlépe učí znáti Boha, když se jim poukáže na jeho dílo.« Při pozorování díla Božího přesvědčuje Písmo svaté člověka. Kdo se naučil znáti Boha z jeho díla, dostává se mu tím základu ku porozumění duchovních pravd slova Božího, které ho povznášejí a tříbí.« E. G. W.

4. »Pohled vzhůru zbraňuje náklonnosti, která více nebo méně jest v každém z nás, zaniknouti ve věcech denního ži-

vota. Zraku upřenému vzhůru nejeví se poslušnost k Bohu jako odporná povinnost, nýbrž jako výron^ě potřeby srdce.«

5. Nejednou při zmínce o Božství v první kapitole první knihy Mojžišovy shledáme v hebrejštině jméno Boží v množném čísle. Tak je tomu i v jiných kapitolách této knihy, kde jest uvedeno v jednotném čísle jméno El jako označení Boha; v této kapitole používá se však slovo Elohim, množné číslo El, a to neméně než 31krát. To značí: Otec, Syn a Duch svatý^ě byli v díle stvoření jedno.

Jako Otec, Syn a Duch svatý společně působili při stvoření, tak byli přítomni i při uvedení evangelia, když Otec při křtu Ježíšově uváděl jej na svět jako svého Syna a Duch svatý v podobě holubice sestoupil na něho. Kristus sám zmínil se o tomto společenství, když před svým vstoupením na nebe dal svým učedníkům velikou úlohu, přikázav jim, aby při každém křtu křesťanském zvláštním způsobem přiznali se k Otci, Synu i Duchu svatému. (Mat. 28, 19.) Křest pak, osobní rozhodnutí na podkladě osobní zkušenosti, jest znamením nového stvoření, totiž znovuzrození.

6. Bůh zjevuje se skrze to, co učinil; proto bychom také my měli jiným vyprávěti o jeho díle, aby o Něm svědčilo. Když pohané přišli k Šalomounovi, aby se učili z jeho moudrosti, tu on je poučoval »o Bohu, Stvořiteli všech věcí, takže od něho odcházeli s jasným pochopením o Bohu izraelském i jeho lásce k lidstvu a nadále v přírodě spatřovali projevení se jeho lásky a povahy. Tak byl dán podnět mnohým, aby se mu klaněli jako svému Bohu.«

7. »Přírodou dal Bůh lidstvu klíč, aby otevření mohli pokladnici jeho slova. Skrze viditelné znázorněno jest neviditelné a skrze stvoření chápeme jeho Božskou moudrost, jeho věčnou pravdu a nevystihlou milost.« E. G. W.

Svědectví Boží moci a lásky.

(1. M. 1, 1—10.)

Úvod: »Rozvinutí moci Boží jest zároveň zjevení jeho srdce.«
»Svit slunce a déšť, které občerstvují zemi, pahorky, moře
i roviny — všecko nám vypráví o lásce Stvořitelově.« E. G. W.

Otázky.

1. Jak vzniklo nebe i země? 1. M. 1, 1. Pozn. 1.
2. Jaké krátké vylíčení o zemi dává nám 1. M. 1, 2, první část?
3. Jaké doplňující vylíčení tehdejšího stavu podává nám 1. M. 2, 4. 5? *3. Stvořil oblohu a zemi, moře a zemi.*
4. Co předcházelo dílu stvoření každého dne? 1. M. 1, 3. 6. 9. 11. 14. 20. 24. 26.
5. Kterými slovy potvrzuje žalmista i Pavel tutéž skutečnost? Ž. 33, 6. 9; Žid. 11, 3.
6. Co se stalo na rozkaz Páně v první den? 1. M. 1, 3. Pozn. 2.
7. Jakou otázku o světle dává Pán Jobovi? Job 38, 24a. Poz. 3.
8. Co stvořil Bůh druhého dne? K čemu měla sloužiti obloha? 1. M. 1, 6—8. Pozn. 4. Pod kterým jménem jest známa?
9. Co učinil Bůh s vodami nad oblohou? Job 26, 8. Pozn. 5.
10. Jako kterého Boha máme hledati Pána? Amos 5, 8. Pozn. 6.
11. Jaké myšlenky by v nás měl vzbuditi déšť? Job 36, 27. 28. Pozn. 7.
12. Co od nás Pán zjevně očekává za to, že o nás tak pečuje? Jer. 5, 24. Pozn. 8.
13. Které zaslíbení má nám připomenouti padání sněhu? Iz. 1, 18.
14. Kterým přirovnáním úsilí s padáním sněhu hledí Bůh dáti novou důvěru těm, kteří rozsévají símě pravdy do srdcí lidských. Izai. 55, 10. 11.

15. Jakou první změnu učinil Bůh na zemi třetího dne? Jak nazýváme to, co tehdy bylo rozděleno? 1. M. 1, 9. 10. Pozn. 9.
16. Jak znázorňuje Pán horami svou péči o svůj lid? Ž. 125, 2. Poz. 1. 10.
17. Nač poukazoval Pán Jobovi, aby jej přesvědčil o své moci a lásce? Job. 38, 8—11.
18. Jakým poukazem na moře odůvodnil Pán kdysi přímou výtku, učiněnou Izraeli? Jer. 5, 21. 22. Pozn. 11.

Poznámky.

1. »Veliký Hospodin položil základy země; všechen svět oděl rouchem krásy a naplnil užitečnými věcmi pro člověka; On učinil všecky divy země i moře. V šesti dnech bylo dílo stvoření dokonáno.« (Patr. a pror. 36.)

Jak přicházíme k názoru, že kus neživé hmoty sám časem ožije, když nikde dosud ve světě, který jest kolem nás, nemáme důkazu, že z neživotného vzniká život? Jen životné oživiti může zemský prach. Tím tedy to první živoucí na zemi musilo býti stvořeno. Kdo však mimo Pána může to učiniti?

2. Je světlo nezávislé na slunci, měsíci a hvězdách. »Na jeho (Boží) tvůrčí slovo proniklo světlo temnotu.« E. G. W.

Svět potřebuje duchovní světlo. »Bůh jest světlo; proto Kristus slovy: „Já jsem světlo světa“ podal vysvětlení o své jednotnosti s Bohem a o svém poměru k lidské rodině. On sám na počátku nechal z temnoty zasvitnouti světlo.« E. G. W.

Dnes nám Bůh praví: »Bud' světlo!« Proto jest naší povinností, slovem i příkladem nechati zazářiti světlo těm, kteří jsou v temnotě.

3. »Která je to cesta, na níž se světlo dělí?«

»Kdyby obloze odňata byla modř, listí zeleň, krev životu člověka, červeň tváři a zraku světlo, pak bychom si t:prve

uvědomili, kolik díky jsme Bohu dlužni, že v předivné barvě duhy dal nám světlo a poznali bychom v tom jeden z nejlepších darů, nám daných.

4. Obloha jest ovzduší kolem naší země. — Dílo druhého dne mohlo by se zdáti nepatrné proti dílu dalšího dne, kdybychom neuvážili, že všechen život závisí na vzduchu. On nese zvuk, šíří záři slunce, oblažuje nás modravým blankytem, nese mračna, která nám dávají déšť i sníh, zbraňuje přílišnému horku i zimě a slouží mnohým jiným způsobem. Písmo svaté často upozorňuje právě na dílo tohoto dne tvůrčího jako na důkaz moci a lásky Stvořitelovy.

5. Na britských ostrovech na příklad naprší ročně nejméně 68 (angl.) krychlových mil vody (108 km krychlových), t. j. asi 350.000 bilionů kg (= 350.000,000.000,000 kg), »a mračna se neroztrhají«.

Slunce rozděljuje v přírodě mraky; tak i slunce spravedlnosti rozděljuje nám mračna soužení.

6. Mohutné proudy země plynou dalekou cestou ku pobřeží moře a mohutné vodopády vrhají po staletí množství vody hromovým hukotem do hlubiny, protože On »přivolává vody mořské a vylévá je na svršek země.«

Kterýsi slavný zpytatel oblohy vypočítal, že veškeré obyvatelstvo země při úsilné práci dnem i nocí potřebovalo by 70.000 let, aby vědrem vyvážilo z moře tolik vody, kolik slunce za jediný rok shromáždí jí v mračnech. S jakým klidem a přece s jakou mocí dokonává Pán, co si předsevzal, »učiniti mnohem hojněji, než prosíme aneb rozumíme.« (Efez. 3, 20).

7. Již za nynějších okolností způsobuje déšť mnohé rozprášení; kdyby však pršelo ve velkých kapkách, nebo za ustavičného hřmění, bylo by listí stromů poškozeno, květy i úroda zničena a život zvířat byl by vážně ohrožen. S toutéž opatrností, s jakou dává déšť, udílí i nám svá naučení.

8. Dešť jest znázornění volné a hojné milosti Boží, vyzvání k nám, abychom na sebe nechali dštítí spravedlnost Páně. Zá-

roveň jest důkazem jeho spravedlnosti a milosti. Zatím co většina lidí zapomíná, co běrou od Pána, měli bychom my vždy vděčně pamatovati na milost, nám prokázanou.

9. Pán obdařil zemi horami, pahrbky, rovinami, řekami i moři. Roviny ozdobil a naplnil zlatem, stříbrem a drahými kameny. To vše má býti ku prospěchu člověka, jej oblažovati a naplniti jej díkem k Dárci všeho dobrého.

10. Spravedlnost Páně jest také dar od Něho; jest naši ochranou před zlým ve světě. — Jako hory ze svých pokladů a vod, které na ně padají, udělejí údolím, tak máme i my obhatiti život našich spolubližních požehnáním duchovním i časným, jehož se nám dostalo od Otce.

11. »Pán připomíná nám svou moc nikoli proto, aby nás zastrašil, nýbrž činí tak spíše, jelikož chce, abychom mu důvěřovali. Plná víra a plná láska vyhánějí bázeň. Jestliže nám tedy Bůh poukazuje na moře, chce nám tím jen připomenouti důkaz své věrnosti. (Viz Žalm 89, 9. 10.)

Úkol 3. — 20. července. (Z. s. 20.00.)

Oznámení pramene veškerého života. :

(1. Mojž. 1, 11—13. Jer. 17, 7. 8.)

Úvod: Ve všem na zemi, od největšího stromu v lese až k nepatrnému mechu na skále, v nekonečném oceánu i nejmenší mušli na břehu lze viděti stopy Boží.

Otázky.

1. Jaké svědectví dává Písmo o dokončení díla stvoření?
1. M. 1, 31. Pozn. 1.
2. Čemu byl nejprve dán život? V. 11. Pozn. 2.

3. K čemu mělo na zemi sloužit rostlinstvo? V. 30. Pozn. 3.
4. K jakému obrazu použil žalmista osud rostlinstva? Ž. 103, 15. 16. Který opak veliký zdůrazňuje? V. 17.
5. K čemu posloužilo Spasiteli kvítí polní? Mat. 6, 28, 29. Pozn. 4.
6. Které další naučení důležité můžeme mít z rostlinstva podle slov Spasitelových? Mat. 6, 30. 31.
7. Co stvořil Bůh po trávě a bylinách? 1. M. 1, 11.
8. K jakému naučení měli by nám sloužit stromy, které byly učiněny třetího dne? Jer. 17, 7. 8.
9. Jaký zákon vložil Pán na počátku do každého klíčení schopného semene? 1. M. 1, 12. Pozn. 5.
10. Jaké názorné přirovnání činí Pán skrze žalmistu mezi spravedlivým a bezbožným? Ž. 1, 1—6. Pozn. 6.

Poznámky.

1. »Dobré« značí u Boha zároveň »dokonalé«. To obsahuje v sobě předně myšlenku rozvinutí z dokonalého počátku k vyššímu stupni.

»V nejmenších i v největších skutcích Božích jest dokonalost... Tak v nejprostším povolání lze nalézt pravou dokonalost; nejobyčejnější práce, konané s láskyplnou věrností, jsou Bohu vzácné.« E. G. W.

2. Život rostlin, jakož i zvířat záleží na prvku, hmotě, který se podobá bělobě ledu v jeho přírodním tvaru. Přece však nepodařilo se učencům v žádné době vzít této hmotě tajemství života. Tento prvek jest ještě dnes záhadou u nesčíslných zvířat a rostlin i u ušlechtlejších tvorů.

3. »Příjemný očím« a »dobrý k jídlu«, tedy: krásné spojeno s užitečným. Zdá se, že takovýto cíl měl Bůh na zřeteli v díle stvoření; nic nám to však tak krásně neukazuje, jako rostlinstvo.

4. »V květu lilie napsal nám Bůh poselství — psané řeči, které rozumí jen srdce, které se odnaučilo nedůvěře, prospěchářství a neúčinnému pečování. Skrže květiny obrací Bůh naši pozornost na krásu podobnosti povahy Kristovy; čím více přeje si ten, který dal květinám takovou krásu, ozdobiti naše nitro krásou povahy Kristovy.« E. G. W.

»Nebesa i zemi naplnil různými krásami, aby nám vyprávěl o své lásce k nám.« Dokud je na zemi něco krásného, máme ujištění lásky Boží.

5. »Znám, že cožkoli činí Bůh, to trvá na věky.« (Kaz. 3, 14.) Jelikož je tomu tak, stalo se jeho uspořádání, aby se všechno množilo »podle pokolení svého« nezměnitelným zákonem pro všechny časy. Vhodným pěstěním a křížením může člověk získati jen nové odrudy nikoli rody (pokolení).

6. Člověk, který nepil vody života, zahyne, podoben jsa listu, ratolesti nebo stromu, jemuž se nedostává vody. Proto každá rostoucí bylina má nám býti tichým napomenutím, abychom se neoddělili od živých studnic vod. (Zjev. 7, 17.) »Listí padá« (Iz. 1. 30), když stromem neproudí dosti vody; proto jest úlohou listu působiti, aby proudilo dostatečné množství vody.

Úkol 4. — 27. července. (Z. s. 19.52.)

Osvědčení nezměnitelné věrnosti.

1. Mojž. 1, 14—19. Žalm 89; 2. 3.

Úvod: »Na každém listě stromu, na každém kameni, na každé zářící hvězdě, na zemi i na nebi bylo pro ně psáno jméno Boží.« E. G. W.

Otázky.

1. Co nechal Bůh zastkvíti se čtvrtého dne? Jaký užitek měla míti země z těles nebeských? 1. M. 1, 14—16.

2. Zač ručí Pán v své moci nad dnem i nocí? Jer. 33, 20. 21. 25. 26.
3. Co se stane se zemí, obrátí-li se k slunci? Job 38, 14. Pozn. 1.
4. V kterých slovech zprávy o stvoření můžeme najítí naznačení pohybu země okolo slunce? 1. M. 1, 14 konec. Pozn. 2.
5. Na které jednotlivosti pamatuje Pán při hvězdách? Ž. 147, 4. Pozn. 3.
6. Jakou otázku dal Pán Jobovi, když mu chtěl naznačiti bezmocnost lidskou proti všemohoucnosti Boží? Job 38, 32. Pozn. 4.
7. Uved' další otázku Boží, danou Jobovi o hvězdách! V. 31.
8. O čem svědčí nebesa? Ž. 19, 2; 89, 6.
9. Nač obrací Pán náš pohled, žádáme-li důkaz o jeho moci a věrnosti? Izai. 40, 26. Pozn. 5.
10. Co působilo zvláštním dojmem na Elifaze, přítele Jobova, když pozoroval hvězdy? Job 22, 12. Pozn. 6.
11. Jaké nastinění o nekonečnosti prostoru nalézáme u pror. Jeremiáše 31, 37?
12. Jak dlouho zářiti bude světlo hvězd? Dan. 12, 3.
13. Jak znázorňuje Pán veliký rozdíl mezi myšlenkami svými a lidskými? Izai. 55, 9. Pozn. 7.

Poznámky.

1. Sluneční paprsky probouzejí krásné květiny a vše se skví v nádherném rouše. — »Hospodin Bůh jest slunce.« (Ž. 81, 12) svého lidu. Svou přítomností v srdci nechává rozvinouti ctnosti Ducha, jako slunce probouzí k životu rostlinstvo. Jako rostlina směřuje jen k světlu, tak bychom my v duchovním životě měli se obracetí jen k Bohu.

2. S jakou jistotou očekáváme vždy krásné změny v roce; než se to však stane, musí země na své cestě za rok urazití dráhu téměř jednu miliardu kilometrů, nebo $2\frac{1}{2}$ milionů den-

ně. Po tisíciletí již obíhá kolem slunce a nikdy se neopozdila ani o vteřinu. Jak velikým pokojem a jistotou může nás naplniti zaslíbení, dané před dávnými lety, že »dokavadž země trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.« 1. M. 8, 22.)

3. Prostým okem vidíme několik tisíc hvězd, ale pomocí dalekohledu vidíme jich miliony. Každá hvězda jest slunce, která podobně jako slunce naše jest střediskem veliké sluneční soustavy, s náležejícími k ní oběžnicemi a měsíci. Naše sluneční soustava má více než 80 miliard km v průměru.

4. Arktur jest ohromné slunce, mající v průměru asi 140 milionů km; »syny jeho« jsou bezpochyby ohromné světy, pohybující se nesmírnou rychlostí kolem něho. Při tom však Arktur se svými světy pohybuje se prostorem rychlostí asi $1\frac{1}{2}$ milionů km za hodinu. Zajisté jen Všemohoucnost může vésti »Arktura se syny jeho« takovou šílenou rychlostí. Naše slunce se svými světy pohybuje se rychlostí 26 km za vteřinu čili asi 95.000 km za hodinu.

5. »...ani jedno nezůstává zpět«. Ze všech milionů nebeských těles, která jsou v ustavičném pohybu, ani jedno se neopozdí, nýbrž v pravý čas jest na pravém místě. Naše hodiny natahujeme a řídíme podle hvězd, neboť »pro množství síly a veliké moci ani jedna se neopozdí.« Kéž by lidé také tak byli poslušni vůli Boží!!

6. Abychom si mohli učiniti nějakou představu o nesmírné vzdálenosti nebeských těles, napsal kterýsi hvězdář tuto zprávu:

»K dosažení slunce musil by rychlík jeti 190 let, vystřelená kule letěti $9\frac{1}{2}$ leta, elektrická vlna potřebovala by $8\frac{1}{2}$ minuty, neboť je to dráha 150 milionů km... A kdybychom se chtěli vrátiti z Neptunu, nejvzdálenějšího bratra naší země, musili bychom rychlíkem jeti skoro 5700 let. Elektrická vlna, která za vteřinu oběhne sedmkrát kolem země, potřebovala by nejméně čtyři hodiny, aby ze země dospěla na Neptun... Alfa Centaur, nejbližší sused našeho slunce, jest 9000krát vzdále-

nější než Neptun. Rychlík by tam musil jeti 52 milionů let, vystřelená kule z pušky 2¹/₂ mil. let, elektrická vlna potřebovala by více než 4 leta. Tyto číslice již nám nedávají obraz, který bychom si mohli představit; pokusme se o to jinak, zmenšeme míru, abychom to lidsky pochopili. Dejme tomu, že slunce bylo by vzdáleno od země jako naše oči jedno od druhého a počítejme, jak by v tomto poměru byla vzdálena hvězda Centaur a shledáme, že by to bylo přes 16 kilometrů.«

7. »Bůh poslal Syna svého jednorozeného, aby vykoupil lidi; člověk za něho nabídl třicet stříbrných.«

Pán praví o člověku: »Na skálu, kteráž tě zplodila, zapomenul jsi; zapomněl jsi na Boha silného, stvořitele svého.« (5. M. 32, 18.) O sobě sám však praví, že i kdyby se matka zapomněla na vlastní dítě, on na nás nezapomene; vždyť na svých rukou má nás zapsané.

Zatím co badatelé nebes zdá se země jako zrnko pisku, jest ona nebeským obyvatelům »učebnicí všeho«. Zde, na této zemi, vzal na sebe Syn Boží podobu lidskou, trpěl a okusil smrt a zde zase jednou, až vše bude učiněno nové, má býti »stánek Boží s lidmi«.

Úkol 5. — 3. srpna. (Z. s. 19.42.)

Poskytnutí předivné moudrosti a prozřetelnosti.

1. M. 1, 20—25. 30. Job 12, 7. 8.

Úvod: Všecko tvorstvo v lese i na horách jest částí jeho veliké domácnosti. On otvírá ruku svou a uspokojuje potřeby všech živoucích bytostí.« E. G. W.

Otázky.

1. Které dvě skupiny zvířat stvořeny byly pátého dne? 1. M. 1, 20. 21. Pozn. 1.

2. Co učinil Bůh hledě k množení se živočichů ve vodě a ptactva? V. 22.
3. Co stvořil Pán dalšího dne? V. 24.
4. Kterými slovy jest i zde naznačen přírodní zákon, podle něhož má se díti množení se všeho živoucího? V. 25. Pozn. 2.
5. Co určil Stvořitel za pokrm zvířatům? V. 30.
6. Jak bylo postaráno o utišení žízně? Ž. 104, 10—12.
7. Jak i dnes záleží Bohu na jejich blahu? Job 38, 39—41; Ž. 104, 27. Pozn. 3.
8. Čím také mohou býti zvířata pro člověka? Přisl. 6, 6—8.
9. Z čeho můžeme poznávati péči Boží o nás? Mat. 10, 29. 31.
10. K čemu připodobňuje Bůh lidi, zapominající na jeho péči? Job 8, 11—13.
11. Jaké zaslíbení mají ti, kteří očekávají na Pána? Iz. 40, 29. 31. Pozn. 4.
12. Jaký příklad z přírody dává Pán k znázornění své péče o svůj lid? Mat. 23, 37.
13. Kterými otázkami hleděl Pán Jobovi ukázati jeho vlastní poměr k Bohu? Job 39, 19. 26. 27. Pozn. 5.
14. Jakým způsobem, nás pokořujícím, připomíná Agur schopnosti některých zvířat? Přis. 30, 24—28.
15. Na který zahanbující příklad mezi zvířaty poukazuje Pán svému lidu? Izai. 1, 3; Jer. 8, 7.
16. Komu se žalmista přirovnává ve své tužbě po Bohu? Ž. 42, 1. Pozn. 6.

Poznámky.

1. Předivné dílo vylíčeno jest v těchto 52 slovech! Někteří učenci dlouhou dobu svého života věnovali badání některých vodních živočichů, zatím co jiní po celý život zabývali se jen ptactvem. Avšak ani dílo těchto badatelů, neboť odborníků není dokonalé.

2. Řčení »podle pokolení svého« nebo jeho, vyskytuje se desetkrát v těchto pěti verších, pojednávajících o stvoření rostlinstva a živočišstva. Ono vyvrací všelikou myšlenku o vývoji. Určité druhy a rody, které měl Stvořitel na zřeteli, vše bylo jeho slovem učiněno. Každý z nich měl se množiti podle pokolení svého. Všude v přírodě jeví se pořádek, přesnost, účelnost. Tím se nikterak nepodporuje bláhová domněnka, že země a co na ni jest, vzniklo by nezávisle na Pánu. Je to bezbožné rouhání se, popírati, že Pán všehomíra jest Svořitelem nebe i země.

3. Hledě k péči Boží o všecko jeho stvoření, má člověk dost příčin těšiti se myšlenkou: »Bůh jest nepochopitelně veliký, nevystihle moudrý, nepohnutě spravedlivý a pravdivý; jsem-li v jeho rukou, jest vše dobré.«

4. Nikdy nemluvte bez naděje a bez odvahy. Číníte-li tak, připravujete se o mnoho. Hledíte-li na vnější okolnosti a začnete-li naříkati, když přijdou těžkosti a nouze, dáváte tím najevo nezdravou, slabou víru. Mluvte a počínejte si tak, jako by vaše víra byla nepřemožitelná. Pán má mnohou pomoc; jemu náleží veškerý svět. Hled'te vírou k nebesům. Hled'te na něho, u něj jest světlo, moc i síla.

V pravé víře jest svěžest a radost, pevnost v zásadách a vytrvalost v předsevzetí, které nemůže zeslabiti čas, soužení ani těžkosti. E. G. W.

5. Konec verše 26. poukazuje bezpochyby na předivný pud stěhování, který lidé nemohou vysvětliti ani pochopiti.

6. »Podél celé příkré cesty, vedoucí k životu věčnému, jsou prameny radosti, aby unavené občerstvovaly, a všichni, kdož kráčeji touto cestou moudrosti, mají i v utrpení radost, neboť ten, jenž miluje jejich duši, neviditelně jim kráčí po boku. Při každém kroku zřejmě cítí dotek jeho ruky, při každém kroku dopadají na jejich cestu jasné paprsky slávy Neviditelného a

jejich chvalozpěvy jsou vždy vyššího tonu a stoupají vzhůru, aby se před trůnem Božím spojily se zpěvy andělskými.« (Myšlenky 151.)

Úkol 6. — 10. srpna. (Z. s. 19.30.)

Stvořitelovo veledílo.

1. M. 1, 26—29; 2, 7. 19. 24. Ž. 100; 3.

Úvod: »Ten, který nás učinil k svému obrazu, rád by v nás viděl svůj obraz.«

Otázky.

1. S jakým úmyslem stvořil Pán zemi s jejím rostlinstvem a živočištvem? Izai. 45, 18. Pozn. 1.
2. Z jakého důvodu chtěl učiniti člověka? 1. M. 1, 26. Pozn. 2.
3. Jak provedl Bůh svůj úmysl? V. 27. Pozn. 3.
4. Jaké podrobnosti se praví o stvoření člověka? 1. M. 2, 7.
5. Jaký pokyn o manželství dal Pán Adamovi, když stvořil Evu? V. 21—24.
6. Co lze usuzovati z prvního činu Adamova o duchovních schopnostech prvního člověka? V. 19.
7. Jaký význam měl u žalmisty člověk, tak jak vyšel z ruky Stvořitelovy? Ž. 8, 5.
8. Co mu dal Bůh za pokrm? 1. M. 1, 29. Pozn. 4.
9. Jak Pán pečoval o přibyték prvníh lidí? 1. M. 2, 8. Pozn. 5.
10. Co očekával Bůh od člověka jako dar za ráj? V. 15.
11. Jakou moc propůjčil člověku? 1. M. 28 koncc. Pozn. 6.
12. Jak vyslovuje Pán skrze žalmistu, že přece zůstal vlastním všech věcí? Žalm 50, 10—12. Pozn. 7.
13. Co můžeme říci hledě k yšelickému dilu po stvoření člověka? 1. M. 2, 1; Žid. 4, 3.

14. Jaké svědectví mohl Pán dáti svému dílu po jeho dokonání?

1. M. 1, 31. Pozn. 8.

15. V jakém poměru jest nyní Bůh k svému stvoření? Neh. 9,

6. Pozn. 9. a

16. Jaký podíl má Spasitel v udržování přítomného pořádku?

Žid. 1, 3. Pozn. 10.

17. Na co bychom měli stále pamatovati? Ž. 100, 3; Izai. 43, 7.

Poznámky:

1. »Když země se svou plností rostlinstva i živočišstva byla stvořena, byl učiněn člověk, koruna díla Stvořitelova, ten, pro něhož země v své kráse byla připravena.« E. G. W.

2. Bůh prohlašuje, že podle svého úmyslu stvořil člověka k svému obrazu. Více než v šedesáti verších Písma najdeme poukázání, že Pán učinil člověka.

3. »Máme-liž pro nauku vývojovou, která praví, že pocházíme ze zárodků, měkýšů a opice, odvrhnouti prostá a vznešená slova Písma svatého: „I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božím stvořil jej“? Máme-liž zavrhnouti zprávu rodokmenu — lépe než na kterémkoli dvoře královském chovanou —: „kterýž byl Adamův, kterýž byl Boží“?« E. G. W. — Náš vznešený původ jest zároveň Božím příkazem, abychom se vystříhali všeho, co by nás před Pánem snižovalo.

4. »Obilí, ovoce, ořechy a zelenina jest pokrm, který nám dal Stvořitel. Jsou-li připraveny prostě a přirodně, jsou nejzdravějším a nejvýživnějším pokrmem.« E. G. W. — Teprve po potopě bylo člověku dovoleno požívatí maso. (1. M. 9, 3.)

5. »Modrá nebesa byla střechem; země s krásnými květinami a s kobercem živé zeleně jeho podlahou, lupení větví krásných stromů jeho zastíněním. Jeho zdi vytvořeny byly z krásné ozdoby — dílem rukou velikého Mistra umělce. V okolí svatě dvojice bylo naučení pro všechny doby — že pravé štěstí nelze nalézt v upokojení hrdosti a bujnosti, nýbrž ve společenství s Bohem skrze jeho stvořené dílo.« E. G. W.

6. »Adam byl ustanoven jako zástupce Boží nad vším nižším stvořením. Ono nemohlo pochopiti panování Boží, ale bylo mu dáno člověka milovati a jemu sloužiti.« E. G. W.

7. »Podmínkami, které jsou spojeny s našim povoláním jako šafáři, máme povinnost nejen k Bohu, nýbrž i k lidem. Každá lidská bytost má za všechny dary života děkovati nekonečné lásce Spasitelově. Pokrm, oděv, přístřeší, tělo, duše a duch — všecko jest vykoupeno jeho krví. Skrze vzniklé tím povinnosti vděčnosti a sloužení, spojil nás Kristus s ostatními lidmi.« E. G. W.

8. »Velmi dobré« — již ve svém dokonání. Šalomoun praví o Bohu: »Všecko činí ušlechtilé časem svým.« (Kaz. 3, 11.) Ušlechtilost neboli krása jeví se ve všem díle Božím; o tom svědčí každý kvítek i každá travička. Jen krása uspokojí jeho vkus, korunuje jeho umění, prýští z jeho skutků. Zření Stvořitelovo směřuje jen ke kráse, jen tu může zploditi, jen skrze ni v její rozmanitostech vyjádřiti svého věčného Ducha.« E. G. W.

9. »Co se této země týká, praví Písmo, že dílo stvoření bylo dokonáno: Ačkoli dokonána jsou díla od ustanovení světa. Ale moc Boží zjevuje se ještě v udržování stvoření. Nikoli jednou v pohyb uvedeným ústrojím, které nyní vrozenou silou pracuje, bijí tepny a jde dech za dechem. Každé vydechnutí a každý úder srdce jest důkazem péče toho, v němž žijeme, hýbeme se i trváme. Od nejmenšího hmyzu až do člověka jest všecko živoucí denně závislé na jeho prozřetelnosti.« E. G. W.

10. »Ruka, která udržuje světy, která všechny věci ve vesmíru udržuje v pořádku a v ustavičné činnosti, byla pro nás na kříži probodena.« E. G. W.

Věčná památka Všemohoucího.

1. M. 2, 1—3; 2. M. 20, 8—11. Iz. 58, 13. 14.

Úvod: »Když položeny byly základy země, prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní a plesali všickni synové Boží, tu byl také dán základ soboty. Toto ustanovení vyžaduje právem naši úctu; nebylo to učiněno lidskou mocí; také to nespočívá na lidském podání; bylo to ustanoveno na počátku a jeho věčný zákonem přikázáno.« E. G. W.

Otázky.

1. Jak dlouhou dobu vyžádalo si stvoření? 2. M. 31, 17.
2. Z čeho vysvitá, že to byly skutečné dny? 1. M. 1, 5. 8. 13. 19. 23. 31. Pozn. 1.
3. Co učinil Buh po dokončení stvoření? 1. M. 2, 1. 2.
4. Co učinil Pán s dnem sedmým, když sám v něm odpočinul a jej požehnal? V. 3. Pozn. 2.
5. Který sedmý den Pán požehnal a posvětil? 1. M. 2, 3. Pozn. 3.
6. Z jakého důvodu ustanovil Pán sobotu? 2. M. 20, 11. Pozn. 4.
7. Jak dlouho bude trvati tato památka? Iz. 135, 13.
8. Znamením čeho měla zároveň býti tato památka? Ez. 20, 20.
9. K čemu dále měla sloužiti sobota? 2. M. 31, 13.
10. Jak dlouho má býti sobota znamením mezi Bohem a jeho lidem? 2. M. 31, 17a; Izai. 66, 23.
11. Jaké přání bude nad námi vítěziti, budeme-li si vědomi velikosti díla stvoření, které nám připomíná ustanovení soboty? Ž. 92, 1—5.

12. Jaké stanovisko zaujímal Spasitel k sobotě? Luk. 6, 5. Pozn. 5.
13. Jaké naučení nám dává Pán o zachovávaní soboty? 2. M. 20, 8—10. Pozn. 6.
14. Jak názorně ukázal Pán dítkám izraelským, který den jest sobota? 2. M. 16, 19—30. Pozn. 7.
15. Z kterých slov Pisma poznáváme, že Pán ustanovil sobotu také, ke shromáždění? 3. M. 23, 3; Žid. 10, 24, 25. Pozn. 8.

Poznámky.

1. Význam slova den je zde ohraničen rčením večer a jitro, které jen násilně lze použiti k označení doby. Význam tohoto slova je také stanoven veršem 16.

2. Pán požehnal a posvětil sedmý den, nikoli ustanovení soboty.

Profesor G. Busch o tom napsal: »Bůh posvětil den; to značí pro člověka, že také on jej musí posvětit. Když Bůh přestal tvořiti a oddělil sedmý den, učinil tak bez zření na čas a místo; tím přichází ostříhání její na veškeré lidstvo... V tomto případě tedy posvěcení sedmého dne může jen značiti, že byl oddělen k zvláštnímu uctívání a oslavení Božímu.«

3. Bůh požehnal a posvětil sedmý den, v němž také odpočinul. Požehnává a posvěcuje se něco, aby se s tím i v budoucnu tak činilo.

4. Sobota jest první památka na světě. Byla účinná ku připomínání velikého díla stvoření Páně. Můžeme na to pohlížeti jako na přednost, že každý týden můžeme jeden den věnovati pamatování na předivnou moc, moudrost a lásku. Kdysi Pán ustanovil fáze, nebo-li přesnice na památku vyjití Izraele z Egypta. (2. M. 12, 14.) Také po přejiti Jordánu musili na rozkaz postavit dvanáct kamenů na památku, že se vody rozdělily. (Joz. 4, 7.) Podobně i křest jest památkou, připomínající pohřbení a vzkříšení Spasitele, zatím co chléb a víno znovu připomíná ukřižování jeho těla a proliti jeho krve. Hledě k te-

mu, že Pán na všechno ustanovil památku, bylo by to podivné, kdyby stvoření bylo vyňato. To se však nestalo. David mohl proto říci: »Památku způsobil předivnými skutky svými.« (Zalm 111, 4.)

5. Jelikož Kristus při stvoření sám uváděl ve skutek myšlenky svého Otce, odpočinul s Ním také dne sedmého. Je to tedy rovněž den jeho odpočinutí.

6. »Boží láska položila hranice práci; nad sobotou bdí On milostivou rukou svou. V svatý den svůj dává rodině příležitost k společenství s Ním, s přírodou a vespolek.

Jelikož sobota jest památkou moci stvořitelské, jest přede vším dnem, v němž se s Bohem seznamujeme skrze jeho dílo. Sobota měla by v mysli dětí býti spojena s krásou věci v přírodě. Šťastná jest rodina, která v sobotu může jíti na místo klanění se Bohu, jako Pán Ježíš se svými učedníky chodívali do chrámu — polí, po břehu jezera nebo hájem. Šťastný otec i matka, kteří své děti učí psanému slovu Božimu skrze obrazy v otevřené knize přírody a pod zelenými stromy na svěžím, čistém vzduchu mohou se shromáždit, aby uvažovali slovo Boží a Otcí nebeskému pěli chvalozpěvy. Takovýmto společenstvím mohou rodiče své děti spojit s sebou a s Bohem páskou, která nikdy nebude moci býti přetržena.« E. G. W.

7. Před zraky lidu Izraelského v době jeho putování pouští, 2500 let po stvoření světa, činil Pán po 40 let každý týden tři divy (dvojnásobné množství many v den šestý; nepadání v den sedmý a zachování pokrmu, uschovaného na den sedmý), tedy dohromady přes 6.000 (divů), aby zjevně označil den sobotní. Tim tedy Pán Ježíš sám, jako vůdce Izraele (1. Kor. 10, 4) označil 2080krát sedmý den týdne jako den sobotní. Od té doby byl tento den odpočinutí ustavičně zachovávan. V žádném jiném případě, před touto zkušeností, ani po ní, neusiloval Pán tolik, aby lidé, co se jeho vůle týká, byli bez výmluvy. Přece však dnes často slyšíme tvrzení, že pravý den

sedmý nedá se zjistiti, že se ztratil. Je to pravda, že se ztratil, ale ze srdcí lidských...

8. »I když jen málo duší shromáždí se v sobotu k společnému sloužení Bohu, jsou oprávněni, žádati od Hospodina hojně požehnání. Mohou věřiti, že Pán Jažiš svou přítomností poctí jejich shromáždění.« E. G. W.

Úkol 8. — 24. srpna. (Z. s. 19. 04.)

Veliký pád člověka a jeho následky.

1. M. 3. (1. Jan. 2, 16.)

Úvod: »Lucifer hleděl vědomě znetvořit obraz Boží tím, že Dobrotivému přičítal všechno zlé, které jej samého opanovávalo a obviňoval. Jej především z úsilí o zvelebení sebe. Tak svedl část andělů, tak oklamal i člověka. Svým vylíčením způsobil Lucifer nedůvěru k Bohu i v jeho milosrdenství a pochybování v jeho slovo i v jeho pravdivost, až v jeho spravedlnosti viděla se jen libovůle, a v jeho přímosti ukrutnost. Tímto příměm k účasti vzpoury proti Nejvyššímu, přivodil člověk svým činem noc bídy na svět.« E. G. W.

Otázky.

1. Jak velkou svobodu dal Pán Adamovi, když jej postavil čelo nového domova? Jak nepatrně ji obmezil? Jaký trest hrozil člověku, když by neposlechl? 1. M. 2, 16. 17.
2. Či účast jevila se již dříve na světě s jeho rajským domovem? 1. M. 3, 1; Zjev. 12, 9.
3. Vylíč krátkce povahu tohoto nevitaneho návštěvníka ráje! Ezech. 28, 14. 15. 17; Jan 8, 44. Pozn. 1.
4. Co se stalo s Luciferem a jeho přívrženci? Jaký duch se v něm zjevil? Zjev. 12, 9. Pozn. 2.

5. Jakého přestrojení použil satan, když pokoušel Evu? Jakou úskočnou otázkou začal své dílo? 1. M. 3, 1. Pozn. 3.
6. Co odpověděla Eva? Jakým tvrzením snažil se nepřítel ji získati? V. 2—4.
7. Co lákavého představil satan Evě jako výsledek jejich neposlušnosti slova Božího? Jakou pohnutku pro obmezení lstivě přičítal Stvořiteli? V. 5.
8. Čím dokázala Eva, že bez odporu dala svodu místo? V. 6. Pozn. 4.
9. Jaké smutné následky mělo toto setkání se s nepřítelem pro Adama a Evu? V. 7. Pozn. 5.
10. Čím dal Adam s Evou najevo změnu, kterou zakusi? V. 8b.
11. Co učinil Hospodin nejprve, když hřích přišel na svět? V. 8a. 9. Pozn. 6.
12. Jak odpověděl Adam? V. 10. Pozn. 7.
13. Jakou otázku hned nato dal Pán Adamovi? Co on odpověděl? V. 11. 12.
14. Jakou příležitost k vyznání svého hříchu dostala Eva? Jak toho použila? V. 13. Pozn. 8.
15. Jak začal Pán při hadovi s vykonáním soudu nad vinníky? V. 14. Pozn. 9.
16. Čím chce Pán mařiti vliv satanův na zemi? V. 15. Pozn. 10.
17. Jaký trest oznámil potom Evě? V. 16.
18. Jaký rozsudek postihl nakonec Adama? V. 17—19.
19. Jakou zkušenost musila Adamovi i Evě přinéstí tíha jejich hříchu? V. 22—24.

Poznámky.

1. »Ačkoliv všecka jeho velebnost byla od Boha, dospěl tento mocný anděl k tomu, aby ji pokládal za svou. Nespokojen se svým postavením, ačkoli se mu dostalo přednějšího místa

než ostatním, odvážil se žádati cti, která náleží jen Stvořiteli. Místo aby Boha učinil nejvyšším předmětem věrnosti všech stvořených bytostí, spěl ve svém úsilí, aby jejich službu a věrnost získal sám pro sebe. A žádaje sobě slávy, kterou Otec dal svému Synu, usiloval tento kníže andělský po moci, která náležela jen Kristu«. E. G. W.

2. »Když satanu nebylo déle možno prováděti vzpouru v nebesích, našlo si jeho nepřítelství proti Bohu nové působiště, zkázu lidské rodiny. V blaženosti a v pokoji svaté dvojice v Edenu viděl obraz blaha, které na věky pozbyl. Puzen závisti, rozhodl se, přiměti je k neposlušnosti a uvésti na ně vinu a trest hříchu. Předsevzal si změnití jejich lásku v nedůvěru a jejich chvalozpěvy ve výčitky jejich Stvořiteli. Tak chtěl tuto nevinnou dvojici nejen uvrhnouti do bídy, kterou sám zakusil, nýbrž zneuctíti Boha a zarmoutiti nebesa.« E. G. W.

3. »Vyjednávati s pokušením značí zahrávati si s ohněm.« (Bunyan.)

4. Přednosti, které jim satan představoval, ukázal jim v příznivém světle. Bylo to však světlo klamné. Tak to činí vždy, aby zlo učinil vábivější. Již zde ukázalo se pokušení v troji formě: jako 1. »žádost těla«, 2. »žádost očí«, 3. a »pýcha života«. (1. Jan. 2, 16.)

5. Nebyly jim otevřeny oči jen pro »dobré a zlé«, nýbrž i pro hřích, bidu a vinu. Když požívali hořké ovoce přestoupení, poznali svou bláhovost. Boží roucho slávy zaměnili za oděv z listí fíkového.

6. Ježíš přišel na svět, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo. To měl také na zřeteli Pán, když k večeru v onen osudný den přišel do ráje: šel hledat ztracené. Otázka: »Kde jsi?« naznačovala, že člověk jest ztracen a Bůh jej musí hledati. »Kde jsi?« jest také otázka, kterou dává Bůh nám všem, na niž bychom vždy měli odpověděti, ať se to týká díla Božího, nebo křesťanské zkušenosti, duchovního života nebo stanoviska ke království Kristovu.

7. Adam nevyznal svůj hřích, nýbrž jen svou bázeň a hanbu za svou tělesnou nahotu.

8. »Proč jsi stvořil hada? Proč jsi jej nechal vjíti do ráje? Tyto otázky byly v omluvě za její hřích.« E. G. W.

9. Nejdříve byl vysloven trest nad nástrojem, jež použil satan. »Z nejkrásnějšího a nejobdivovanějšího stvoření polního měl býtí nejošklivější a nejopovrhovanější ze všech tvorů, jež měli nenáviděti a báti se lidé i zvířata.« E. G. W.

10. »Kdyby byl Bůh nezakročil, byl by satan a člověk učinili spolek proti nebi a místo nepřátelství proti satanu, byla by se celá rodina lidská spojila ve vzpouře proti Bohu.« E. G. W.

Úkol 9. — 31. srpna. (Z. s. 18. 50.)

Jediné a jisté spasení hříšníka.

Jan 3, 16.

Úvod: »Nejprve přišel Bůh, aby stvořil, potom aby vykoupil. Aby stvořil, bylo třeba jen mluvit, aby vykoupil, musil trpěti. Toho, jež stvořil svým dchnutím, zachránil svou krví.«

Otázky.

1. Jaký oděv opatřil Pán svým dítkám po jich zlořečení? 1. M. 3, 21. Pozn. 1. *zachránit svou krví*
2. K jakému poznání musil dospěti Adam, čím déle byl svědkem změn, které se staly kolem něho? 2. Petr. 2, 19 konec. Pozn. 2.
3. Která hvězda naděje zářila mu jasně v jeho noci soužení? 1. M. 3, 15.
4. Čím jen mohl člověk po pádu znovu dosíci pokoje s Bohem? Jan 3, 16.

5. Jak jen bylo možno znovu získati království, jež Adam pozbyl? Mich. 4; 8. Pozn. 3.
6. Jakou píseň proto pěli andělé, když poznali, co vše jest zahrnuto v plánu, vykoupení? Luk. 2, 13. 14. Pozn. 4.
7. Kdy tento »pokoj« a toto »zalíbení v lidech« bylo cele zjeveno? Luk. 2, 11; Izai. 9, 6.
8. Čím zlomeno bylo láskyplné srdce Ježíšovo, když přišel na zem k vykonání Božího úmyslu o spasení? Jan 1, 11.
9. Jak se chovala nebesa, když Kristus nezištně zaplatil výkupné a jako vítěz šel k Otci? Ž. 24, 7—10. Pozn. 5.
10. Komu připadne znovuzřízené panství? Ž. 37, 29.
11. Jaký jest výsledek, srovnáme-li to se zaslíbením, které bylo dáno Abrahamovi? Řim. 4, 13; Gal. 3, 29.
12. Co náleží k znovuzřízení? 2. Petr. 3, 10; Izai. 65. 17.
13. K čemu jsme proto napomináni? 2. Petr. 3, 11; Izai. 65. 18.
14. Co bylo Janovi dopřáno viděti ve vidění o znovuzřízeném panství Zjev. 21, 1.
15. Které zaslíbení sloužilo vždy ku posílení a k útěše spravedlivých od nanebevstoupení Vykupitele? Jan 14, 1—3.
16. Které očekávání zemřelých a posledních žijících se usku-teční, až Kristus splní toto zaslíbení? 1. Tes. 4, 15—18.
17. Jaká doba nastane sestoupením nového Jerusalema na zem po tisíci letech? 2. Petr. 3, 10. 13. Pozn. 6.
18. Co budou činiti vykoupení Páně, až obdrží obnovenou zemi? Izai. 35, 10. Pozn. 7.

Poznámky.

1. Smrt byla znamením hněvu Božího. Člověk musil poznati, že k napravení hříchu je třeba utrpení i krve, a že hříšniku jest těžko dosáhnouti pokoje s Bohem. Zdaž v prvním oděvu, který Pán provinilému člověku dal, nevidíme poukázání, že nemohou více býti oděni rouchem spravedlnosti, aniž by pro ně

dříve nebyla prolita krev Āeránka, zabitého od počátku světa?

2. »Na vadnoucí květině a padajícím listí viděli Adam a Eva první znamení pomíjitelnosti. V jejich mysl vtisknuta byla nezvratná skutečnost, že všecko živoucí musí zemřít. I vzduch, na němž závisel jejich život, nesl v sobě zárodek smrti... Ustavičně jim bylo připomínáno jejich ztracené panství. Mezi nižším stvořením byl Adam jako král a dokud byl poddán Bohu, veškerá příroda uznávala jeho panství; když však se stal přestupníkem, pozbyl jej. Duch vzpoury, jemuž otevřel bránu, rozšířil se na všecko zvířectvo.« E. G. W.

3. Ve verši jest obsaženo zaslíbení Vykupitele. »Když Kristus svou obětí dal výkupné za hřích, měl vykoupiti nejen člověka, nýbrž znovuzískati i ztracené panství. Vše, co skrze prvního Adama bylo ztraceno, skrze druhého mělo býti znovudobyto.« E. G. W.

Jak snadno bylo panství pozbyto, ale jak drahé bylo znovuzřízení!

4. »Nevýslovná radost naplnila pak nebesa. Sláva a blaženost vykoupného světa byla nad úzkost a obět Knížete života. Prostorem nebeským zazněly první zvuky písně, která měla zaznít na nivách betlemských: ‚Sláva na výsostech Bohu, na zemi pokoj a v lidech zalíbení.‘« E. G. W.

5. Jak Ježíš naposledy dal svým vykoupným znáti svou věčnou lásku, o tom čteme: »Zatím co Ježíš vstupoval vzhůru, hleděli za ním učedníci napjatě, aby co nejdéle mohli vidět svého odcházejícího Pána. Posléze jej jasný oblak skryl jejich zrakům, a když jej zástup andělů přijal, slyšeli jen slova: ‚Aj, já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa.‘ Zároveň dostalo se jim od andělů nad vše milé a občerstvující poučení.« E. G. W.

6. »Přišla doba, na kterou toužebně čekali svatí mužové od vyhnání prvních lidí z ráje: Doba našeho vykoupení, abychom byli jeho vlastnictví. Země, původně dána člověku jako jeho panství a jím v ruce satanovy zrazena, kterou mocný nepřítel

tak dlouho měl ve své moci, jest velikým plánem vykoupení znovu získána. Vše, co hřichem bylo pozbyto, jest zase vykoupeno... Původní úmysl Boží při stvoření země, jest splněn, tím, že jest učiněna věčným domovem vykoupených.« (Spor str. 421—422.)

7. Lid Boží požívá přednosti přímého obecenství s Otcem a Synem... Všecky poklady vesmíru jsou vykoupeným Božím volné k prozkoumání. Prosti pout smrtelnosti, dospějí bez únavy k světům, které při pohledění na lidskou bídu naplněny byly zármutkem a při radostné zvěsti o vykoupení duše ozývaly se chvalozpěvy. V nevyslovitelné blaženosti pochopí děti země radost a moudrost bytosti, které nikdy nepadli.« E. G. W.

Úkol 10. — 7. září. (Z. s. 18. 35.)

Osud nekajícího.

1. M. 4, 1—15. 1. Sam. 15, 22.

Úvod: »Pravá úcta osvědčí se poslušností. Bůh nepřikázal nic zbytečného a není jiného způsobu, prokázati úctu jemu libou, než uposlechnouti, co on přikazuje.« E. G. W.

Otázky.

1. Kdo byli první bratři? Jaké bylo jejich zaměstnání? 1. M. 4, 1, 2.
2. Jaký rozdíl byl mezi nimi? 1. Jan 3, 12. Pozn. 1. ... V
3. Jaké ošklivé vlastnosti měl Kain? 1. M. 4, 5. 7—9.
4. Co Kain i Abel přinesli Bohu? Co bylo vyjádřeno obětí každého? V. 13. 4.
5. Jak se Pán zachoval k obětem obou? V. 4b. 5a.
6. Co Pán cení více než drahou obětí? 1. Sam. 15, 22.

7. Jakého ducha zjevil Kain, když poznal, že jeho oběť Bohu se nelíbí? 1. M. 4, 5. Pozn. 2.
8. Jak Pán ještě potom dokázal svou lásku ke Kainovi, když lučy jeho stále rostl? V. 6. 7.
9. Čeho se však dopustil, když trval v hněvě a nenávisti? V. 8. Pozn. 3.
10. Jak lze vysvětliti pohnutky hněvu Kainova proti jeho bratru? Jan 3, 20; Amos 5, 10. Pozn. 4.
11. Co se stalo po zločinu Kainovu? Jakou odpovědi chtěl se vymluviti? 1. M. 4, 9. Pozn. 5.
12. Jak odpověděl Pán na výmluvu Kainovu? V. 10.
13. Jaký trest vyslovil nad vinníkem? V. 11. 12. Pozn. 6.
14. Co odpověděl Kain, když slyšel, jaký trest jej postihne? V. 13. 14. Pozn. 7.
15. Jak dokázal Pán ještě něžný soucit s bloudícím Kainem? V. 15. Pozn. 8.

Poznámky.

1. »Abel byl věrný Bohu; on poznal spravedlnost a milosrdenství ve Stvořitelově zacházení s padlým lidstvem a vděčně přijal naději na vykoupění. Kain však choval pocity vzpoury a reptal proti Bohu pro zlořečení, které za hřích Adamův vyřkl nad zemí a lidským pokolením. Nechal své myšlenky jíti touže cestou, která vedla ku pádu satanovu — žádal vyvýšiti sám sebe a pochyboval o spravedlnosti a moci Boží.« E. G. W.

2. O lásce Abelově k jeho bratru čteme: »Abel prosil svého bratra, aby se blížil k Pánu tou cestou, kterou On přikázal; ale jeho prosby činily Kaina jen odhodlaného, aby šel svou vlastní cestou. Jako starší cítil se povznešenější, aby byl napominán od svého bratra a pohrdl jeho radou.« E. G. W.

3. V příběhu Kainovu i jeho rodičů můžeme jasně viděti, kam vede převrácené rozhodnutí. Nebude-li nás vždy puditi mnohem dále, než jak jsme sami chtěli?

4. »Zavraždění Kaina bylo první znamení nepřátelství, které, jak Bůh prohlásil, mělo býti mezi hadem a semenem ženy — mezi satanem a jeho poddanými na jedné straně, a Kristem i jeho poddanými na straně druhé.« E. G. W.

5. Netáže-li se sám Pán? Kde jest bratr tvůj?, tak se táže každého z nás. Nemáme-liž proto prohlédati, »aby někdo neodpadl od milosti Boží«? (Žid. 12, 15.) Nejsme-li jako apoštol Pavel, dlužníci všech lidí? (Řím. 1, 14.) Tato otázka nevkládá na nás jen odpovědnost pečovati o duchovní blaho svých bratří, nýbrž i úlohu, pomoci jim v jejich tělesných bidách.

6. »Bůh dal Kainovi příležitost vyznati svůj hřích. Kain měl kdy, uvážití o tom. Znal velikost činu, jehož se dopustil, i lež, kterou vyslovil, aby to zakryl, ale setrval v odboji; rozsudek však přišel brzo. Boží hlas, který zazníval v prosbě a napomenutí, vynesl hrozná slova.« E. G. W.

7. Ačkoli Kain nebyl ochoten dáti své srdce Pánu, přece požíval jeho ochrany.

8. Kdyby byl Kain měl lítost, bylo by se mu ještě dostalo milosti. Kající hříšník může vždy očekávati odpuštění, jak vysvitá ze slov proroka k Izraeli: »Pojďme a navraťme se k Hospodinu. Nebo on zranil, a zhojí nás; ubil, a uviže rány naše.« (Oz. 6, 1.)

Úkol 11. — 14. září. (Z. s. 18. 20.)

Zhoubné působení Boží v soudu potopy.

1. M. 4, 16—22; 5; 6; 7. Přejsl. 22, 8.

Úvod: »Láska, změněna světlem, nepůsobí jen pro přítomnost, nýbrž pro všechny budoucí časy. Jest přisnost, která v základě není nic jiného, než láska; dějiny potopy jsou příkladem takového zjevení se lásky Boží.« (Morgan.)

a jak se jmenovali potomci z těchto nejprve
Otázky.

1. Kam se odebral Kain, když se odvrátil od Boha? 1. M. 4, 16. Pozn. 1.
2. Jaké nadání dosvědčili někteří potomci Kainovi? V. 21. 22.
3. Koho vzbudil Bůh místo Abele? 1. M. 5, 3.
4. Jak dlouho se těšil Set rady a podpory svého otce při zastání se práva a spravedlnosti? V. 4. 5. Pozn. 2.
5. Který muž Boží náleží k potomkům Setovým? V. 18. 22. 21. Pozn. 3.
6. Co zvláště bylo příčinou zlých okolností mnoho let před potopou? 1. M. 6, 1. 2. Pozn. 4.
7. Co usoudil Pán učiniti? V. 7. Pozn. 5.
8. Jakou dobu poskytl ještě lidu k obrácení? V. 3.
9. Čím však vyznačoval Noe před ostatními? V. 8. 13. Pozn. 5.
10. Co mu Pán přikázal činiti? V. 14—16. Pozn. 6.
11. Jak se chovali lidé v době Noe k jeho dílu a k výstražnému poselství? Mat. 24, 38. 39.
12. Která okolnost ztěžovala tehdejším lidem věřiti, že by země zničena byla potopou? Jak bylo Noe možno uposlechnouti rozkazu Božeho? 1. M. 2, 5b. 6; Ž. d. 11, 7. Pozn. 7.
13. Jakou odměnu Bůh slíbil Noe? 1. M. 6, 17. 18.
14. Co zamýšlel Bůh se zvířectvem? Jaká péče o zachování v korábu byla Noe přikázána? V. 19—21. Pozn. 8.
15. Jakou výzvu učinil Bůh k Noe, když všecko bylo připraveno? 1. M. 7, 1—4.
16. Co učinil Bůh, když Noe všecko vykonal? V. 16 konec Pozn. 8.
17. V jakém stavu byla země po 150 dnech, která kdysi poskytovala krásný pohled? V. 19—23.

18. Co pociťuje Pán, musí-li trestati hříšníky? Pláč Jer. 3, 31—33.
19. S jakou výzvou obrací se proto k všem, kteří hřeší? Ezech. 33, 11.

Trac mě to vrát domo Israel.

Poznámky.

1. »Když Kain byl od Boha zlořečen, odešel z rodiny svého otce. Volil si nejprve své zaměstnání, obdělávání půdy a založil město, které nazval jménem svého nejstaršího syna. Opustil Pána, pohrdl zaslibením o znovuzřízení ráje a stojí tak v čele oněch mnoha lidí, kteří se klanějí bohu tohoto světa « E. G. W.

2. »Téměř tisíc let žil Adam mezi lidem jako svědek následků hříchu. Věrně se snažil zadržeti proud zlého. Bylo mu svěřeno, aby své potomky vyučoval cestě Páně a opatrně šetřil to, co mu Bůh zjevil a opětoval to dalším pokolením.« E. G. W.

3. »Enoch nechodil s Bohem v nějakém vytržení mysli, nebo u vidění, nýbrž ve všech povinnostech denního života. Nebyl od světa oddělen na nějaké samotě, neboť měl ve světě vyplnití úkol od Boha mu daný. Ve své rodině i ve styku s lidmi, jako manžel a otec, jako přítel a občan, byl stálý a statečný služebník Boží.« E. G. W.

4. Po nějakou dobu zůstávaly tyto dvě skupiny odděleny. A dokud trvalo toto rozdělení, zachovalo se uctívání Boha v pravé čistotě. Časem však se potomci Setovi pozvolna směřovali s potomky Kainovými. To přivodilo nejhorší následky. „Vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou.“ Poutání krásou dcer potomků Kainových, přivodili si potomci Setovi nelibost Boží, že s nimi vstupovali v manželství. Mnozí z těch, kteří se klanějí Bohu, byli svedeni vábením, které měi ustavičně před sebou a pozbyli své svaté povahy.« E. G. W.

5. Temnota, která obkličovala Noe, činila jej v jeho věrnosti k Bohu statečnějšího. Ať se zlo rozmáhá, netřeba k němu svoliti.—

6. »Zatím co Noe stavěl koráb, měl kázati, že Bůh uvede na svět potopu, aby vyhladil bezbožné. Kdo by poselství uvěřil a skrze pokání a polepšení připravil by se na tuto událost, má dosáhnouti odpuštění a býti zachráněn. Enoch svým dětem opětoval, co mu Bůh zjevil o potopě a ještě žil Matuzalém i jeho synové, kteří slyšeli kázání Noe a pomáhali mu se stavbou korábu.« E. G. W.

7. »Lidstvo před potopou se domnívalo, že přírodní zákony zůstanou po staletí nezměněny. Počasí se každý rok pravidelně měnila. Dosud nepršelo; země byla zvlažována mlhou neb rosou. Řeky nikdy nevystoupily ze svých břehů a jejich vody klidně plynuly do moře. Pevné zákony udržovaly vodu v řečištích. Tito myslitelé však nedbali mocné ruky toho, který udržoval vody a pravil: »Až potud vycházeti budeš a dále nic.« E. G. W. (Job 38, 11.)

8. Tatáž »ruka, která ničí bezbožné, zachovává svatě.« »Pečeť nebes byla na dveřích; Bůh je zavřel a jen Bůh je možl otevířiti.« E. G. W.

Úkol 12. — 21. září. (Z. s. 18. 03.)

Boží zachovávající zasáhnutí v době po potopě.

1. M. 8; 9; 11. Izai. 54, 10.

Otázky.

1. Čím dal Bůh znáti, že pamatuje na Noe? 1. M. 8, 1—3.

Pozn. 1.

2. Kde zůstal koráb státi? Jak chtěl Noe zvědět o okolnostech venku? V. 4. 6—12.

3. Jakou výzvu uslyšel brzo potom? V. 15—17.

4. Jak vyjádřil Noe svou vděčnost k Bohu za jeho ochranu a péči? V. 20. Pozn. 2.

5. Jak Pán přijal tento vděk? Jaké rozhodnutí pro budoucnost ohlásil Pán člověku? V. 21. 22. Pozn. 3.
6. Čím potvrdil Pán svou smlouvu, že nezničí již svět potopou? 1. M. 9, 12—17.
7. Jak dlouho žil ještě Noe po potopě? V. 28.
8. Jaké možnosti snadného dorozumění se těšili se lidé ještě mnoho let po potopě? 1. M. 11, 1.
9. K čemu se rozhodl veliký počet potomků Noe, pokládající napomenutí a příklad bohobojných předchůdců za obtíž? Kde se usadili? V. 2.
10. Jaký úmysl rozhodli se provést? V. 4. Pozn. 4.
11. Čím však bylo provedení jejich předsevzetí zmařeno? V. 5—7.
12. Co mělo za následek zmatení jazyků? V. 8. 9. Pozn. 5.
13. Která skutečnost ze zkušenosti stavitelů věže, přichází vždy před naše zraky? Ž. 33, 13. 14. Pozn. 6.

Poznámky.

1. Bůh nezapomíná. Číšník mohl zapomenouti na Jozefa, král na Mardochea, město třeba nebude pamatovati na chudého moudrého, který je vysvobodil (Kaz. 9, 15), ač »není nespravedlivý Bůh, aby se zapomenul na práci vaši a na pracovitou lásku« (Žid. 6, 10). Vždy »psána jest kniha pamětná před ním« (Mal. 3, 16).

2. »Zde bylo naučení pro všechna budoucí pokolení. Nce vkročil na zpustošenou zemi; dříve však, než sobě zřídil příbytek, postavil oltář Hospodinu. Neměl mnoho dobytka a draho byl zachován; ochotně však dal díl Pánu jako uznání, že všechno jest Jeho. Tak i naše nejpřednější má býti obětí díky Pánu. Každé prokázání jeho milosti a lásky k nám, mělo by býti uznáno zbožnými činy i dary pro jeho dílo.« E. G. W.

3. »Dík a chvála vděčného srdce nesou se k Bohu jako libá vůně kadidla. Pán si přeje, abychom pamatovali na jeho dobrotu a vypravovali o jeho moci. Naši chválou a našim díkem jest uctěn. Pravit'; ,Kdo obětuje chválu, tent' mne uctí.« E. G. W.

4. »Rozhodli se stavěti město a ohromnou věž, která by byla divem světa. Tyto stavby měly zabrániti rozptýlení lidí vůkol. Bůh přikázal lidem, aby obývali po vši zemi a podmanili si ji. Ti však, kteří stavěli věž, rozhodli se zůstatí pohromadě a založiti mocnářství, které by zaujímalo všecku zemi. Tak by se jejich město stalo střediskem celé jejich říše, jeho krása byla by obdivována po všem světě a zakladatelé byli by proslaveni. Veliká, do nebe sahající věž měla býti pomníkem moudrosti a moci svých budovatelů a hlásati jejich čest do nejpozdějších pokolení... Cíl, který při stavění věže měli na zřeteli, bylo zabezpečení se pro případ nové potopy. Stavějice věž výše než sahalý vody potopy, domnívali se, že budou úplně bezpečni.« E. G. W.

5. »Ti, kteří si rozuměli, vytvořili skupiny a odešli... Toto rozptýlení byla cesta k zalidnění země; tak byl úmysl Boží dosažen právě skrze to, co činili lidé, aby zabránili jeho splnění. ~~... jakou ztrátou pro ty, kteří se postavovali proti Bohu!~~ Úmysl Boží byl, že když se lidé rozšíří, aby v různých končinách země tvořili národy, vezmou s sebou známost jeho vůle, aby světlo pravdy nezkaleně zářilo budoucím pokolením.« E. G. W.

6. »Nastala doba, kdy začíná s vyšetřováním. Nejvyšší přijde, aby shlédl, co synové lidští vykonali. Jeho svrchovaná moc bude zjevena. Dílo lidské pýchy bude sníženo.« E. G. W. Tak i stavitelé věže v našich dnech, kteří nechtějí stavěti na spelehlivém základě (1. Kor. 3, 10. 11), nýbrž na základě lidského rozumu, falešně nazvané vědy s jejich výpočty i domněnkami a na krásných bajkách, místo na slově 'Božím, užíjí své úmysly zmařeny a své dílo zničeno. Kéž by potom bylo zjevné, že my jsme založeni na věčné skále, Ježíši Kristu!

Trvalé kázání Stvořitele a Zachovavatele.

Izai. 28, 16.

Úvod: »Šest tisíc let stavi víra na Kristu a dosud přes všechny útoky a bouře satanského hněvu, jemuž jest tak dlouho vydána, stojí nepohnutě. Kdyby veškerý svět své břímě a hoře na něho uvalil, snese toto zatížení. Na něm lze bezpečně stavěti. Kristus jest ten »zkušný kámen«. Kdo v něj věří, nebude zklamán.« E. G. W.

Otázky.

1. Jakou účast měl Kristus ve stvoření? Jan 1, 1—3; Žid. 1, 2.

2. Jaké myšlenky by v nás mělo vzbuditi světlo každého nového dne? Co bychom si vždy měli vyprositi? Jan 1, 8. 9.

Pozn. 1.

3. Čím chce, býti Pán svému lidu v posledním boji? Joel 3, 16.

4. Komu byl Pán vždy silou? Izai. 25, 4a.

5. Na co vyleje čtvrtý anděl koflík hněvu Božího? Zjev. 16, 8. 9. Pozn. 2.

6. Čím chce býti Pán svému lidu v té době horka? Iz. 25, 4.

Pozn. 3.

7. Jaký význam měl mti Ježiš podle slov Zachariášových? Luk. 1, 69. 71. Pozn. 4.

8. Koho má v Kristu naléztí člověk pravdu hledající a po spasení toužící? Jan 14, 16.

9. Jak David ze svých zkušeností rád označoval Pána všech věcí? Z. 31, 3. 4. Pozn. 5.

10. Koho andělé rádi oslavují v Panu? Zjev. 5, 12. Pozn. 6.

11. Jakou pravdu má nám ukázati vinný kmen a jeho ratolesti? Jan 15, 5.

in novu stinu za novu vesel

12. Které dary spasitelné má nám vždy připomínati chléb a voda na našem stole? Jan 6, 51; 4, 15. 14.
13. Jaké zjevení vstal Zachariáš v Ježíši? Luk. 1, 78. 1. Oz. 27.
14. Jaké utěšující myšlenky mají v nás vzbuditi hvězdy? 4. M. 24, 17. Zjev. 22, 16. Já jsem koreň Dav. a koreň Dav. který se bojí a píše mnoho vzteku slunce a země a moře a všechny věci které jsou v nebi a na zemi a v podzemí a v moři a v každé věci.
15. Které krásné zaslíbení má nám připomínati vycházející slunce? Mal. 4, 2.
16. S kterým chvalozpěvem můžeme býti z celého srdce a s plným přesvědčením za jedno, vidouce mnohá poukázání v přírodě na Stvořitele? Z. 147.

Poznámky.

1. Světlo jest tak pozoruhodné, že Bůh svou všemohoucnost nemohl lépe vyjádřiti slovy, když řekl: »Bůh jest světlo.« On jest světlo světa; bez něho jest samá temnota. Proto bychom každého jitra měli prositi, abychom vždy znovu ozáření byli tím světlem.

2. »V ten den mnozí budou žádati ochrany Boží milosti, kterou vždy pohrdali. — Okolnosti na zemi v této hrozné době vyličili proroci takto: „Zpustla pole... pohubeno obilí... všechno stromoví polni poschlo a odňato potěšení od synů lidských. Vyhynulo simě pod hrudami svými, pusté jsou obilnice. Aj, jak vzdychá dobytek, svírají se stáda skotů, protože nemají pastvy... protože vschlí potokové vod a oheň sežral pastviska na poušti.“ E. G. W.

3. »Nejtemnější hodina boje církve s moci zla jest k očekávání před samým dnem konečného vysvobození. Kdo však důvěřuje Bohu, nemusí se toho báti; neboť když »vztekllost ukrutníků jest jako přival na zeď«, bude Bůh své církvi zastíněním před zlem.« E. G. W. *Bole nikdy nepřijít do ně*

Slovo Páně k jeho věrným zapsáno jest u Izai. 26, 20.

4. Těmito slovy zaslíben jest mocný ochránce a vysvoboditel z moci velikého nepřítele všeho dobrého. Roh v tomto verši,

jakož i v jiných podobných, znázorňuje moc Slovo spášení
všeoobsahující slovo radostného poselství, vztahující se na věc-
ko; co náleží ke spasení jako: Ospravedlnění, Vysvobození,
smíření, odpuštění, posvěcení, zvelebení.

5. Zdá se, že žalmista, zvláště našel útěchu v myšlence; že
Pán jest pevnou a spolehlivou skalou, neb jej jmenuje: »Skalou
útočiště mého« (Ž. 94, 22); »skála síly mé« (62, 8); »skalcu
obydlí« (71, 3); »skála má a hrad můj« (31, 4); »skála nade
mne vyšší« (61, 3); prorok Izaiáš (26, 4) mluví o něm jako o
»skále věčné«; Pavel píše o »duchovní skále« (1. Kor. 10, 4).
V něm zajisté máme skálu věčné pravdy, na které jest založena
cirkev Boží. (Izai. 28, 16.)

6. On se nechal ubíti, aby mohl vzíti moc, bohatství, mou-
drost, silu, čest, velebnost i požehnání. »Beránek zvítězi nad
nimí« (Zjev. 17, 14), abychom my v jeho síle také zvítězili.

7. Zachariášovi zjeven byl Kristus jako světlo s výše, které
září do naší temnoty a mění ji v světlo denní, řídíc kroky blou-
dicích na pravou cestu.

